ՅՈԲԵԼԻՆԱԿԱՆ ՀԱՆԴԷՍԸ

8 ՆՈՅԵՄԲԵՐ, 1974

Նոյեմբեր 8ին, Սամուէլ Մուրատեան Վարժարանի Աշակերտներու Ծնողաց Միութիւնը, ի պատիւ իր հիմնարկութեան Քսանեւհինգերորդ տարեդարձին, ճաշկերոյթ մը սարքած էր նոր ճաշասրահին մէջ։ Անոնք ուզած էին յատուկ փայլ մը տալ յոբելինական հանդիսութեան, իր պարզութեան մէջ բայց նաեւ իր ճոխութեան մէջ։ Վարժարանի լուսաշող սրահին մէջ սեղանները պատրաստուած էին աչքառու ճաշակով եւ վայելչօրէն։

Պատուոյ սեղանին վրայ կը նկատուէին Միութեան Վարչութիւնը ամբողջական կազմով, անդամուհիներ, նախկին նախագահուհիներ, Տեսչութեան Հայրեր, Սրբզ. Սերոբէ Արքեպս. Մանուկեան, Սրբզ. Գիւտ Եպս. Նաքքաշեան, Միութիւններու ներկայացուցիչներ, բարեկամներ եւ Վարժարանի ծնողներ։

Ժամը 21ին հանդէսը բացաւ Միութեան Նախագահուհին՝ Տիկ. Ազատի Երամեան, որ հակիրճ եւ իմաստնալից բառերով բացատրեց հաւաքոյթի իմաստը, շնորհակալութիւն յայտնեց բոլորին եւ բարի գալուստ մաղթեց որ եկած էին հոծ բազմութեամբ՝ քաջալերելու օրուան յիշատակը։ Իրեն յաջորդեց Փոխ-Նախագահուհին՝ Տիկ. Անահիտ Տէր-Պողոսեան, որ քանի մը խօսք հայերէն ըսելէ յետոյ, ֆրանսերէն լեզուով տասը վայրկեանին մէջ ամփոփեց Ծնողաց Միութեան յարաբերութիւնը եւ դերը Վարժարանին հետ. թէ իրենք կը հետեւին իրենց նախորդ ռահվիրաներուն գծած ճամբուն, նկատելով իրենք զիրենք որպէս «Ստուերի զինուորներ»։ Հուսկ՝ դառնալով աշակերտներու կրթութեան եւ ուսման՝ յարեց. «Ինչ որ ալ ըլլայ անոնց ուսումնական առած աստիճանը, անոնք կը կրեն յատուկ դրոշմ մը Մխիթարեան վարժարանի, ազգային զգացումի ու մշակոյթի եւ կ'ապրին որպէս ճշմարիտ հայեր»։

Խօսք առաւ նաեւ Պր. Ա. Կլորիկեան, յուզուած շեշտով պատմեց իր մանկութեան համառօտ շրջան մը. թէ որպիսի դժուարութեամբ յաջողած է մտնել սոյն վարժարանին մէջ։ Ապա գնահատանքը հիւսեց Ծնողաց Միութեան, շեշտելով անոնց անձնուէր գործը։ Շնորհաւորութեան նամակ մը ղրկած էր նաեւ Օր. Հ. Գարագաշեան, Տնօրէնուհի Դպրոցասէրի։

Յաջորդաբար խօսք առաւ Տեսուչ Հայրը՝ Հ. Խորէն Վ. Տիլիզեան, սակայն փափաքեցաւ որ նախապէս Հ. Ռափայէլ Անտոնեան կարդար Գրպծ. Աբբահօր նամակը, որով կը յայտնէր իր ցաւը թէ պիտի չկարենար մասնակցիլ Ծնողաց Միութեան ուրախութիւն Յոբելեանին, բայց կը ղրկէր հայրական իր գնահատանքը եւ օրհնութիւնը։ Տեսուչ վարդապետը նախ ըրաւ Միութեան պատմականը, ցոյց տուաւ թէ ինչպիսի պարագաներուն մէջ ծնունդ առաւ ան. երեւան բերաւ անոր կատարած ազգանուէր գործունէութիւնը։ Հուսկ շնորհակալութիւն յայտնեց բոլորին մաղթելով ամէն յաջողութիւն եւ երջանկութիւն։

Փակման խօսքը կը մնար Սրբզ. Հօր. համառօտ բայց բանիմաց խօսքերով բացատրեց թէ առ հասարակ Միութիւնները ինչպիսի զոհողութիւն եւ նուիրում կը պահանջեն. թող, ըսաւ, մասնականացնելով Սամուէլ Մուրատեան Վրժ.ի Ծնողաց Միութեան, օրինակ ըլլայ ան բոլորին իր ազդեցիկ եւ խաղաղ համագործակցութեամբ, ու Ֆրանսայի երկու վարժարանները մնան միշտ բարգաւաճ եւ կենսունակ։ Տուաւ իր հայրական օրհնութիւնը ծնողաց, աշակերտներուն եւ ներկաներուն վրայ, ու բուռն ծափահարութեան ներքեւ փակեց հանդէսը։

Կէս գիշեր էր երբ հանդիսականները սկսան բաժնուիլ սրահէն, զուարթ եւ ընտանեկան մթնոլորտ մը ապրելէ յետոյ։